

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **D. D.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., Poděbradská 5, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti o udělení dočasné ochrany, evidované pod sp. zn. OAM-354766/DO-2024, žalobci jako nepřijatelné dne 17. 5. 2024, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 7. 2024, čj. 57 A 34/2024-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Nyní posuzovaná věc se týká otázky vrácení žádosti o udělení pobytového oprávnění cizinci, který získal takové oprávnění již v jiném členském státě Evropské unie. Je proto stěžejní, zda na situaci dopadající důvod vrácení žádosti ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny, vyvolaným invází vojsk Ruské federace (*lex Ukrajina*), je slučitelný s právem Evropské unie. Za tímto účelem NSS řešil otázku přípustnosti sekundárního pohybu v rámci Evropské unie ve vztahu k osobám vymezeným v čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady

(EU) 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu čl. 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (*prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382*).

[2] Žalobce je státní příslušník Ukrajiny a dne 17. 5. 2024 požádal o udělení dočasné ochrany na území České republiky. Žalovaný ale žádost o dočasnou ochranu vrátil žalobci jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina, neboť zjistil, že žalobci již byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě Evropské unie.

[3] Proti postupu žalovaného se žalobce bránil žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Krajský soud v Plzni žalobu věcně projednal, a to navzdory soudní výluce stanovené v § 5 odst. 2 lex Ukrajina, kterou shledal rozpornou s čl. 29 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (*směrnice 2001/55/ES*) a současně též s právem na účinné prostředky nápravy před soudem zaručené čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že cizinci žádající o pobytové oprávnění za účelem dočasné ochrany mohou požívat toto oprávnění pouze v jednom členském státě. Současně však vyhodnotil, že vnitrostátní úprava ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina vymezuje pro žadatele méně příznivé podmínky a jeho použití brání nepřímý účinek směrnice č. 2001/55/ES, která v čl. 28 odst. 1 upravuje vyčerpávající výčet důvodů, pro které lze určitou osobu vyloučit z dočasné ochrany. Krajský soud rovněž připomněl, že se státy při přijetí prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 zřekly možnosti využít čl. 11 směrnice 2001/55/ES, čímž vyjádřily úmysl umožnit volný pohyb osob s dočasnou ochranou mezi členskými státy.

2. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalovaný (*stěžovatel*) se proti rozsudku krajského soudu brání kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívajícího v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[5] Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, neboť vyhodnotil, že § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina je rozšířen okruh osob, které jsou z dotčené ochrany vyloučeny. Stěžovatel je ale toho názoru, že konstatováním nepřijatelnosti další žádosti o pobytové oprávnění za účelem dočasné ochrany nevylučuje osobu, která již získala pobytové oprávnění v jiném členském státě, z dočasné ochrany. Dříve poskytnutou ochranu přitom Česká republika nijak neodnímá ani ji jinak neupírá. Stěžovatel je přesvědčen, že dočasná ochrana nelze požívat ve více členských státech, což ostatně vyplývá z dikce čl. 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4 směrnice 2001/55/ES. Ustanovení čl. 28 směrnice 2001/55/ES přitom upravuje jiné situace, kdy je cizinci dočasná ochrana odepřena zcela, a to přestože by cizinec jinak podmínky pro její udělení splňoval. Směrnice ani nepočítá s možností opakovaného podání žádostí v různých státech, z čehož rovněž plyne, že jedním z cílů této směrnice je zabránit druhotnému pobytu osob v režimu dočasné ochrany.

[6] Stěžovatel má za to, že směrnice 2001/55/ES žalobci nedává právo požívat práva plynoucí z dočasné ochrany v jiném členském státě, ledaže by splnil podmínky jejího čl. 15 [§ 51 a § 52 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců (*zákon o dočasné ochraně*]

pokračování

cizinců)]. Popřípadě by splňoval podmínky podle čl. 26 směrnice 2001/55/ES, ve smyslu přemístění v rámci dohody mezi členskými státy. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina tedy pouze zaplňuje mezery ve stručné a minimalistické úpravě směrnice 2001/55/ES a současně není v rozporu s žádným jejím ustanovením.

[7] Podle stěžovatele nebyly naplněny ani podmínky *l'acte clair*, aby krajský soud mohl konstatovat rozpor vnitrostátního práva s právem Evropské unie, aniž by věc předložil Soudnímu dvoru Evropské unie (SDEU). Výklad směrnice 2001/55/ES nemohl krajský soud provést sám, neboť NSS v souvislosti s § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina položil předběžnou otázku k SDEU, a to ve věci pod sp. zn. 8 Azs 93/2023.

3. Přerušení řízení s ohledem na řízení vedené před Soudním dvorem

[8] V době podání kasační stížnosti bylo před SDEU vedeno řízení týkajících se slučitelnosti důvodů nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina a soudní výluky podle § 5 odst. 2 téhož zákona s právem Evropské unie (usnesení ze dne 30. 11. 2023, čj. 8 Azs 93/2023-37). Jelikož rozhodnutí o této žádosti mělo význam i pro nyní posuzovanou věc, soud usnesením ze dne 18. 10. 2024, čj. 10 Azs 187/2024-21, řízení o kasační stížnosti přerušil.

[9] SDEU rozsudkem ze dne 27. 2. 2025, ve věci C-753/23 *Krasiliva* (rozsudek SDEU *Krasiliva*), zodpověděl položené předběžné otázky takto:

„1) Článek 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž se osobě požívající dočasně ochrany uvedené v prováděcím rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, neudělí povolení k pobytu, pokud již tato osoba požádala o takové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala.

2) Článek 8 odst. 1 směrnice 2001/55 ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že osoba požívající dočasně ochrany podle této směrnice má právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti rozhodnutí, kterým se žádost o udělení povolení k pobytu ve smyslu tohoto článku 8 odmítá jako nepřijatelná.“

[10] Vzhledem k uvedenému odpadla překážka řízení a předseda senátu usnesením ze dne 5. 3. 2025, čj. 10 Azs 187/2024-26, rozhodl o jeho pokračování.

[11] Stěžovatel v reakci na rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva* doplnil kasační stížnost a současně uvedl, že v něm uvedené závěry nedopadají na posuzovanou věc, tzn. na žádosti cizinců, kteří již získali dočasnou ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Z rozsudku SDEU *Krasiliva* prý naopak vyplývá, že za nedůvodnou je možné považovat žádost cizince, který je držitelem pobytového oprávnění vyplývajícího z dočasně ochrany v jiném členském státě. Sekundární oprávnění v jiném členském státě je možné získat jen za předpokladu, že se uplatní buď čl. 15 směrnice 2001/55/ES, nebo postup podle čl. 26 stejné směrnice, který však může aktivovat pouze členský stát, do kterého má být cizinec přemístěn. Právo cizince vybrat si další členský stát, kde bude práva z dočasně ochrany požívat, nelze dovodit ani

z prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382. Prováděcí rozhodnutí příslušníkům Ukrajiny umožňuje pouze bezvízový pobyt tak, že jim je během 90denního bezvízového pobytu umožněno, aby si zvolili vhodný členský stát, kde o dočasnou ochranu požádají.

[12] Žalobce má za to, že rozsudek SDEU *Krasiliva* neodpovídá na část první předběžné otázky týkající se situace, na kterou dopadá důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina. Tedy na situaci, kdy cizinec podá žádost o pobytové oprávnění na území České republiky, přestože mu již bylo uděleno povolení v jiném členském státě. Právo členského státu ověřit, zda žadatel o udělení dočasné ochrany není jejím držitelem v jiné zemi, brání tomu, aby tento žadatel požíval dočasnou ochranu ve více členských státech současně. Jeho právo plynoucí z prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, aby si zvolil, v jakém členském státě bude dočasnou ochranu požívat, zůstává nicméně nezměněno. Osobu, která požívá dočasnou ochranu v jednom členském státě a rozhodne se přestěhovat do jiného členského státu, ale nelze v tomto druhém státě ponechat jejímu osudu a toliko „tolerovat“ její neoprávněný pobyt bez odpovídající právní ochrany. Kasační stížnost stěžovatele proto podle žalobce není důvodná.

4. Posouzení věci NSS

[13] NSS se nejdříve zabýval výlukou ze soudního přezkumu vrácení žádosti o pobytové oprávnění za účelem dočasné ochrany jako nepřijatelné ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina ve spojení s § 5 odst. 2 téhož zákona, z něhož se podává, že v případě, kdy „*Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen.*“

[14] Výlukou ze soudního přezkumu se NSS zabýval již v rozsudku ze dne 12. 10. 2022, čj. 2 Azs 178/2022-46, ve kterém stanovil, že výlučka je konformní s právem Evropské unie i ústavním pořádkem. V řízení před krajským soudem žádný z účastníků nenamítl nepřipustnost žaloby ve smyslu § 5 odst. 2 lex Ukrajina. Krajský soud se přesto zabýval přípustností žaloby a dospěl k závěru, že výlučka ze soudního přezkumu není slučitelná s právem Evropské unie, a žalobu věcně posoudil. Otázkou věcného přezkumu se následně zabýval rovněž SDEU ve věci *Krasiliva*, v němž potvrdil, že podle čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie je zaručeno právo každého, jehož práva a svobody zaručené unijním právem byly porušeny, na účinné prostředky nápravy před soudem. Podle uvedeného rozsudku tak § 5 odst. 2 lex Ukrajina odporuje právu Evropské unie a nelze jej použít. Ve světle judikatury SDEU následně přehodnotil svůj závěr rovněž NSS a v rozsudcích ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42 a 1 Azs 336/2024-42, a ze dne 1. 4. 2025, čj. 5 Azs 273/203-27, stanovil, že vrácení žádosti jako nepřijatelné podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina je přezkoumatelné soudem. Od tohoto právního závěru nemá NSS důvod se nyní jakkoliv odchýlovat.

[15] NSS se dále zabýval klíčovou otázkou, zda je institut nepřijatelnosti žádosti z důvodu, že cizinci již byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina, slučitelný s unijním právem.

[16] Z rozsudku SDEU *Krasiliva*, který se týká obdobné otázky, vyplývá, že členský stát nemůže žádost odmítnout jako nepřijatelnou z důvodu, že cizinec podal žádost o povolení k pobytu v jednom členském státě Evropské unie, následně odcestoval do jiného členského státu, kde podal obdobnou žádost, za předpokladu, že o první podané žádosti nebylo

pokračování

doposud rozhodnuto. SDEU tak uzavřel, že členský stát nemůže žádost odmítnout pro nepřijatelnost pouze z důvodu souběžného řízení o obdobných žádostech ve více členských státech. Na rozsudek SDEU *Krasiliva* navázal NSS, který v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42 posuzoval, zda lze jako nepřijatelnou ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina označit žádost cizince, kterému již byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě. Jelikož je tato otázka sporná i v nyní posuzovaném případě, vycházel soud ze závěrů prvního senátu i v této věci.

[17] Z § 5 odst. 1 písm. d) se podává, že *„žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.“*

[18] NSS připomíná, že dočasná ochrana je udělována hromadně již na unijní úrovni, a to pro skupinu osob definovanou vždy v prováděcím rozhodnutí Rady 2022/382 ve smyslu čl. 5 směrnice 2001/55/ES. Dočasná ochrana ve smyslu české právní úpravy představuje oprávnění k pobytu na území České republiky za účelem požívání práv z dočasné ochrany vyplývajících (viz § 2 lex Ukrajina a § 2 odst. 1 zákona o dočasné ochraně cizinců). Institut nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 lex Ukrajina se nevztahuje k udělení dočasné ochrany jako takové, nýbrž pouze k poskytnutí oprávnění k pobytu z dočasné ochrany plynoucího (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42, ze dne 3. 4. 2025, 10 Azs 4/2025). Povinnost udělit oprávnění k pobytu držitelům dočasné ochrany přitom členským státům výslovně vyplývá z čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES, podle kterého platí, že *„členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany.“* Omezení těchto práv tak musí být v souladu s touto směrnicí a současně též s prováděcím rozhodnutím Rady 2022/382.

[19] Role členských států je tak v tomto systému omezena na ověření, zda daný žadatel skutečně spadá pod některou ze skupin osob vymezených v citovaném prováděcím rozhodnutí, a následné vydání odpovídajících dokladů umožňujících přístup k čerpání dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany, jako je oprávnění k pobytu (čl. 8 2001/55/ES) a s ním dále spojená práva na zaměstnání (čl. 12 směrnice 2001/55/ES), přiměřené ubytování a zdravotní péči (čl. 13 směrnice 2001/55/ES) nebo přístup do vzdělávacího systému hostitelského členského státu (čl. 14 směrnice 2001/55/ES).

[20] Krajský soud nesoulad § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina s unijním právem dovodil především s ohledem na taxativní výčet důvodů pro vyloučení osob z dočasné ochrany podle čl. 28 směrnice 2001/55/ES a konstrukce směrnice jako minimální harmonizace, která připouští pouze příznivější úpravu členských států. Tento závěr však NSS nepovažuje za přiléhavý, neboť tento článek směřuje k vyloučení osob z dočasné ochrany jako takové, a to z vážných důvodů, jako je například ochrana bezpečnosti státu. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina se těchto osob netýká, neboť dopadá na situace, kdy státní příslušník Ukrajiny již získal oprávnění k pobytu v jiném členském státě.

[21] Podle stěžovatele má směrnice 2001/55/ES bránit druhotnému pohybu osob. Opakovaným podáním žádosti tak dochází ke zneužití práva, které svědčí cizincům podle prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382. Stěžovatel je přesvědčen, že i když z tohoto prováděcího rozhodnutí státním příslušníkům Ukrajiny plyne právo zvolit si členský stát, ve kterém požádají o poskytnutí práv vyplývajících z dočasné ochrany, toto jejich právo je vyčerpáno výběrem prvního hostitelského členského státu.

[22] Pro nyní posuzovanou věc je proto rozhodné, zda osoby, kterým bylo v některém z členských států uděleno (prvotní) povolení k pobytu, mají právo na druhotné přemístění do jiného jimi zvoleného členského státu. A zároveň, zda z unijního práva plyne povinnost přijmout žádost o poskytnutí dočasné ochrany od osob usilujících o sekundární přemístění v rámci Evropské unie a za tímto účelem jim vydat povolení k pobytu. Pokud by držitelům dočasné ochrany toto právo sekundárního přemístění náleželo, nemůže institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina obstát.

[23] Krajský soud rozpor § 5 odst. 1 písm. d) s právem Evropské unie shledává rovněž z důvodu vyloučení aplikace čl. 11 směrnice 2001/55/ES, z něhož se podává, že *„členský stát převezme zpět osobu požívající na jeho území dočasné ochrany, pokud se tato osoba v průběhu doby stanovené rozhodnutím Rady podle článku 5 bez povolení zdržuje na území jiného členského státu nebo se bez povolení snaží na toto území vstoupit. Na základě dvoustranné dohody členské státy mohou rozhodnout, že tento článek nebudou používat.“* Podle krajského soudu je účelem čl. 11. směrnice 2001/55/ES to, aby osoba požívající dočasné ochrany pobývala ve státě, který jí poskytl povolení k pobytu jako jedno z práv vyplývajících z dočasné ochrany. Naopak výslovným vyloučením aplikace čl. 11 této směrnice členské státy vyjádřily úmysl umožnit volný pohyb osob s dočasnou ochranou mezi členskými státy.

[24] Z rozsudku SDEU *Krasiliva* se podává, že státní příslušníci Ukrajiny se v rámci 90denního bezvízového režimu mohou volně pohybovat po Evropské unii a vybrat si členský stát, ve kterém žádost podají (body 27 a 28 rozsudku). Členský stát má pak povinnost ve smyslu § 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES oprávnění k pobytu udělit. V tomto kontextu SDEU ale rovněž stanovil, že členské státy jsou oprávněny ověřit, zda osoby, které podaly žádost, již nezískaly povolení k pobytu v jiném členském státě (bod 30 rozsudku). Nemožnost žádost odmítnout jako nepřijatelnou tedy SDEU omezil do doby, než žadatel získá povolení k pobytu v některém z členských států (bod 33 rozsudku). Dopad článku 11 směrnice posoudil v kontextu odpovědi na první předběžnou otázku jako irelevantní, aniž se však již zabýval významem dohody členských států, které ve vztahu ke státním příslušníkům Ukrajiny uplatnění tohoto článku vyloučily.

[25] Otázkou, zda mají držitelé dočasné ochrany právo na vydání sekundárního oprávnění k pobytu, se zabýval NSS v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42. V tomto rozsudku NSS dospěl k závěru, že režim směrnice 2001/55/ES nepočítá s právem držitelů o dočasnou ochranu zvolit si stát pobytu ani s vydáním sekundárního oprávnění k pobytu v jiném členském státě, neboť v opačném případě by mechanismy přemísťování držitelů dočasné ochrany a jejich nuceného navrácení do hostitelského státu postrádaly význam (srov. body 48 – 51 rozsudku). **Směrnice 2001/55/ES ale musí být vykládána ve smyslu prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, které bylo doplněno o dohodu států o vyloučení čl. 11 směrnice 2001/55/ES, který popsáný režim podle směrnice obrací.** Podle rozsudku sp. zn. 1 Azs 174/2024 je tak držitelům dočasné ochrany přiznáno právo primární volby členského státu, ve kterém má být soubor práv s touto ochranou spojených poskytnut. V této souvislosti je též dáno najisto, že tento režim zahrnuje volbu sekundární (srov. body 54–69). Právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina tudíž tomuto právu odporuje.

[26] NSS tak v rozsudku pod sp. zn. 1 Azs 174/2024 dovodil, že z práva Evropské unie plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany ve smyslu prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, na přemístění do jiného členského státu. Za účelem

pokračování

zajištění procesní realizace práva držitelů dočasné ochrany na druhotný pohyb v rámci Evropské unie stěžovatel musí přijmout žádost k věcnému posouzení a o skutečnosti, že nelze vydat druhé pozitivní rozhodnutí o udělení dočasné ochrany za platnosti rozhodnutí vydaného jiným členským státem, žadatele poučit. Bude-li žadatel trvat na přemístění do České republiky, stěžovatel musí zkoumat, zda v důsledku udělení povolení k pobytu na území České republiky zanikne podle právní úpravy hostitelského členského státu tam udělené oprávnění k pobytu (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42, body 71–73).

[27] Je však nutné zdůraznit, že nelze požívat práva plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech zároveň, a tudíž ani pobytového oprávnění, jež je součástí souboru práv plynoucích z dočasné ochrany [srov. bod 30 rozsudku SDEU *Krasiliva*, Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 (str. 9), bod 67 rozsudku NSS sp. zn. 1 Azs 174/2024]. Samotné sekundární přemístění a žádost o dočasnou ochranu přitom nepředstavuje zneužití práva. Nelze však vyloučit, že se žadatel v individuálním případě takového zneužití práva dopustí. To musí být následně zdůvodněno a prokázáno správním orgánem (srov. rozsudky NSS z 24. 1. 2025, čj. 5 Azs 190/2024-20, bod 50 a ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42, bod 80).

[28] NSS proto uzavírá, že vrácení žádosti žalobce o udělení dočasné ochrany z důvodu její nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina není slučitelné s právem Evropské unie. Krajský soud tak nepochybil, jestliže toto ustanovení nepoužil. Vrácením žádosti stěžovatel nezákonně zasáhl do práv žalobce. Žaloba proto byla důvodná a stěžovatel je tak povinen upustit od pokračování v zásahu a obnovit stav před přijetím žádosti.

4. Závěr

[29] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, náleží vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Ze spisu ale nevyplývá, že by žalobci v souvislosti s řízením o kasační stížnosti jakékoli náklady vznikly, a proto mu NSS náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. května 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu

